

22. 3. v 10.00 Měla babka čtyři jabka

Divadelní soubor Karla Čapka Třešť

Hodnotí Alena Zemančíková

pohádka / Autor: Vlastimil Peška / 60 minut bez přestávky

Divadelní soubor Karla Čapka Třešť způsobil v neděli dopoledne událost podobnou zázraku. Text hry Vlastimila Pešky se slovem „babka“ v titulu si dámy seniorky neboli babičky přivlastnily a promítly do něj nejen svou životní moudrost, zkušenost i zručnost, ale také radost z vnoučat, kterým hodinu hrají pohádky, s jejichž pomocí jim i zprostředkovávají svůj babičkovský svět, který děti jinak snad ani poznat už nemohou. Velkou zásluhu na okouzlujícím působení inscenace má režisér a výtvarník inscenace Milan Šindelář i hudebně spolupracující Miluše Havlíková, která vypracovala „partituru“ pro „operní“ provedení pohádky Jak dědeček měnil až vyměnil.

Vše, s čím se v inscenaci pracuje, patří do babičkovského světa: scéna, ušitá z pestrobarevných látek, jablka ze zahrádky, polštářky, které představují psa, kočku a myšku, ale také hlínu, která se rozletí na všechny strany, když se konečně podaří řepu vytáhnout, a dokonce mnohem abstraktnější úkazy jako je zmatek, z něhož utíkáme do bezpečí domova, nebo prostě řadu dědečkových dobře míněných, ale vždy prodělečných výměn. Inscenace má rytmus a spád, kterého dociluje i dramaturgicko-režijním nápadem přehrát už tak krátkou pohádku O kožíšku tak, aby byla ještě kratší. A trochu ostřejšího koření do spíše vnitřního humoru hereček vnáší jediný mužský (a o generaci mladší) představitel zatvrdělého Řepy Pepy, který drží v zemi jako skála, a v závěru štrikující babičky, jež celý řetěz prodělečných dědečkových výměn moudře přejde ve jméno štěstí z toho, že jsou stále spolu.

Inscenaci by prospělo hlubší zamyšlení nad tím, zda některé zvuky, které doprovázejí zásadní pohádkové děje (kousnutí do jablka, východ slunce) divadelně odpovídají tomu, jak dotyčné skutečnosti vnímáme. Jinak řečeno, zda to, co v přírodě vnímáme jako radostné, nezní v inscenaci temně, nebo moment, který je krátký a ostrý, akord nerozmělnuje. To je ale jen detail v jinak pevně, funkčně a zábavně vystavěné inscenaci.

V neděli dopoledne jsme měli příležitost zažít představení, na kterém v hledišti seděly i dospělé děti hereček a především jejich vnučky a vnuci. Děkovačka s kyticemi, které babičkám děti na jeviště přinesly, byla nejen zaslouženým oceněním kolektivní souhry, jevištní fantazie a mezigeneračního humoru, ale také potvrzením komunitní funkce ochotnického divadla.